DEFINITIV ŞI IREVOCABIL

A. FISENKO

Ne întoarcem spre casă. Ani de zbor. Parseci de drum. Găurile negre ale spaţiului. Şi în toţi aceşti ani, îngrijorarea faţă de patrie – atît cea comună, cît şi cea a fiecăruia în parte – nu ne-a părăsit niciodată. Sună straniu, nu-i aşa? Dar noi sîntem echipajul multinaţional al selenoplanului „Geea" pregătit în conformitate cu programul cosmic internaţional al ONU. Am fost denumiţi „speranţa omenirii", sfîşiate de contradicţii şi gemînd sub povara nespus de grea a armamentelor. Expediţia spre Lebăda 61 trebuia să demonstreze o dată în plus posibilitatea reală a coexistenţei paşnice în numele principiilor comune şi unităţii de scopuri.

Şi iată ne întoarcem şi nu putem să nu ne dăm seama că noţiunea de „concetăţean" nu înseamnă numai vecin de oraş, că aveam o singură casă comună şi că nu era important în ce limbă gîndeşti. Am devenit o singură familie. Radiotelegrafistul Giovanni m-a purtat în cîrcă printre fulgerele otrăvitoare de pe Ariana. Sîngele meu slav circulă în vinele doctorului Chandra. Iar pielea lui a fost transplantată pe mîinile pilotului McGregor care a adus cu bine la sol un planor în flăcări, la bordul căruia se afla un radiotelegrafist rănit.

Ultima zero-lansare plasă „Geea" exact dincolo de orbita planetei Trans-Pluton. Mai rămînea foarte puţin pînă la Pămînt. Dar dispoziţia noastră a tuturor celor care ne adunaserăm în salon nu era deloc sărbătorească. Pe Pămînt au trecut cîteva decenii – oare cum ne vor întîmpina şi cu ce?

— În eter este linişte, raportă Giovanni, care intrase grăbit în salon. Doar o singură dată am prins nişte semnale, dar transmisia se făcea într-un limbaj necunoscut.

— Sau cifrat, bombăni McGregor, afundîndu-şi privirea în plasticul mesei care reflecta feţele noastre împietrite.

— Nu ne mai aşteaptă: am întîrziat o jumătate de secol, spuse Toivo Koivist. Controlează toate undele, Giovanni, chiar şi acelea pe care emisiunile sînt imposibile. Cine ştie ce tehnică au... avem în prezent

— Am înţeles, căpitane, răspunse milităreşte radiotelegrafistul şi ieşi,

păşind uşor, iar noi tresărirăm, pentru că aproape toţi am servit cîndva în armată şi am purtat diferite uniforme. Chandra stinse lumina şi pe ecranul uriaş apăru globul de gheaţă al lui Jupiter. Sferele sateliţilor lui, fulgii stelelor răscoliţi de viscolul de pe Calea Lactee – şi pentru prima dată simţirăm că ne este frig în salonul încălzit ca de obicei.

Deodată pe ecran, exact ca dintr-o fotografie, începură să apară cosmoplanuri, unul după altul, sau în grupuri diferite şi asemănătoare în acelaşi timp: contururile pronunţate ale corpului, cabinele strîmbe, lăcaşurile rachetelor şi tunurilor electronice.

Toţi se ridicară ca la comandă din fotolii.

— Acesta este „Texas”! exclamă pilotul. Iar acesta multicolor ca un pom de iarnă este „Star”.

— Mai la stînga este „Montmartre”.

— Alături „Fudzi”, „Ariabeta”, „Vezuviu”, „Trom”...

Ne aminteam şi cu fiecare denumire vocile noastre răsunau din ce în ce mai încet, dar nu de oboseală. Cu toate că erau multe nave de luptă, cunoscute şi necunoscute.

— O gardă de onoare? presupuse pierdut Chandra

— Război, explică respectuos navigatorul Onodera.

— Dar, totuşi, nu trag.

— Se tem să nu nimerească în ai lor.

M-am împiedicat şi m-am ciocnit de radiotelegrafistul care apăruse pe neobservate în spatele meu

— Tac pînă şi Marte şi Venus, raportă el, holbîndu-se la escadră, iar cuvintele lui se izbiră de ecranul telemonitorului şi se transformară în miriade răsunătoare de gheată, la fel că oglinda din „Regina zăpezii”.

Mi-am mijit ochii, iar cînd i-am deschis larg, flota navelor militare parcă se încinse cu o ghirlandă de vulcani activi.

„Texas” s-a transformat într-un vîrtej de plasmă. „Baikal” a scînteiat, dezagregîndu-se. „Ariana” s-a prefăcut într-un balon de foc. Navele explodau şi în inimile noastre Peste cîteva secunde în spaţiu nu mai rămăseseră decît nişte nori argintii. Lupta se încheiase atît de repede, că nici unul dintre noi nu reuşise să scoată nici măcar un ţipăt. Fiecare aştepta să audă ce vor spune şi să vadă ce vor face ceilalţi.

— Poate că a fost un film cu tematică de război, spuse timid Giovanni.

— Astea nu sînt nişte mărfare camuflate, bombăni McGregor – am făcut serviciul militar şi ştiu bine acest lucru. Oricare dintre ele este de trei ori mai scump decît nava noastră. Dar dacă acestea sînt date la reformă,

atunci cîte or mai fi operaţionale?

Război?! Nu numai că acesta ar fi ceva neaşteptat, dar... Tăceam, iar prin salon începu să şerpuiască invizibil reţeaua frontierelor de stat. Şi atunci spusei cu voce tare:

— Atîta timp cît va exista „Geea", omenirea nu va pieri... Vom lua totul de la capăt. Desigur, răspunse căpitanul, am călătorit mult prea mult timp împreună şi am învăţat să ne înţelegem unul pe altul pentru ca acum să ne lăsăm să ardem ca nişte şoricei într-o luptă fără învingători.

Am aprins lumina. Toţi începură să se mişte de parcă abia se treziseră. Mulţi îşi ascundeau ochii în care se citea durerea şi nu somnul. Dar chiar în această clipă răsună scurt semnalul alarmei de luptă, iar din vîltoarea tăcerii se auzi vocea neliniştită a cosmonautului de serviciu.

— Văd o ţintă. V-o prezint mărită.

Ne întoarserăm cu privirea spre ecranul care începu să se lumineze: pe suprafaţa lui apăru o rachetă aerodinamică cu botul rotunjit, o moarte întîrziată lansată de o navă care nu mai exista.

— Nu pare a fi o torpilă magnetică, observă Chandra după o pauză chinuitoare. O fi vreo ambarcaţiune de patrulare sau salvare. Un kamikadze, şuieră Onodera, mijindu-şi ochii ca jeraticul de furie. Ordonaţi să se tragă, domnule comandant!

Pe ecran apăru însemnul în formă de cruce punctată al aparatului de ochire. Începură să licărească cifrele.

— Aştept ordinul! tună difuzorul.

Căpitanul tăcea

— Noi n-avem voie să tragem primii, strigă Koivist – poate fi o greşeală.

— Cosmonautul de serviciu

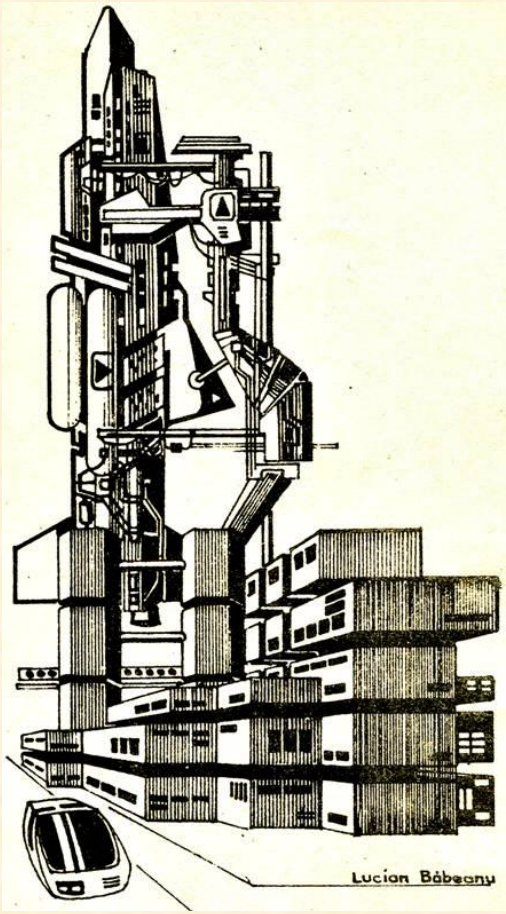

să pregătească ecluza, doctorul – medicamentele, – ordonă căpitanul.

Chandra alergă afară din salon, cineva oftă sau suspină, cifrele de deasupra crucii continuau să danseze. Apoi racheta dispăru din vizor şi „Geea" se cutremură. Nu. Aceasta nu a fost o explozie. Ne-am cuplat cu „venetica". M-am uitat la McGregor şi am încercat să zîmbesc. Dar buzele mi se strîmbau.

În ce limbă se vor rosti cuvintele de salut sau povestea despre pierderea ireparabilă? În coridor se auzeau vocile lui Chandra şi a cosmonautului de serviciu, Lajos, o voce necunoscută de femeie şi încă o voce înaltă de bărbat. Nici măcar nu ne-a trecut prin cap gîndul că ecoul luptei care abia a încetat putea să răsune pe „Geea", – poate că cineva dintre cei scăpaţi cu viaţă avea nevoie de ajutor. Giovanni nu-şi dezlipea ochii de pe harta Sistemului solar, comandantul încerca să-şi încheie nasturele de sus al vestonului de paradă, ceilalţi priveau tăcuţi spre uşă. Se auzi vocea mirată a lui Lajos, rîsul unei fete; mai trecu puţin timp, puţin-foarte puţin şi uşa se deschise.

„Nepoţii" erau superbi, zvelţi, cu chipuri frumoase şi mîndre, care radiau de inteligenţă şi bucurie. Şi chiar o „nepoţică" cu ochi verzi şi zîmbitoare, ca primăvara. Iar primele lor cuvinte au fost: „Pace vouă. Prieteni! Va aşteptam". Acum este greu să-mi amintesc în ce limbă au răsunat aceste cuvinte. Dar am înţeles totul şi am priceput lucrul cel mai important: aceşti urmaşi fericiţi nu puteau admite sinuciderea nucleară. Ne-am aruncat spre ei, i-am zgîlţîit de umeri, i-am îmbrăţişat, în special pe fată, iar ei ne spuneau în rusă, engleza, maghiară că nu vor mai exista conflicte nimicitoare, că astăzi noi şi întreaga omenire am devenit martorii lichidării ultimelor arme, iar eterul, după o pauza globala de zece minute, clocoteşte de exaltare. Practicul Giovanni, zîmbind a scuză, întrebă:

— De ce le-aţi distrus? Oare nu era mai avantajos să le fi reutilat pentru curse paşnice?

Musafira se încruntă şi scutură puternic din cap.

— Am suferit mult prea mult ca să le mai păstrăm chiar şi în memorie. S-a hotărît să fie distruse odată pentru totdeauna. Înţelegeţi?

Începurăm să vorbim cu toţii deodată, de parcă eram nişte copii, ne luarăm de mîini şi ni le strînserăm puternic, cînd se auzi brusc semnalul de încheiere a alarmei de luptă – ultimul semnal de acest fel care abolea toate războaiele de pe Pămînt. Definitiv şi irevocabil.

Traducerea: VASILE OROIAN